

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4562/2543

พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต โจทก์

นายภัทรชัย อากาศ จำเลย

ป.อ. มาตรา 29, 30

ป.วิ.อ. มาตรา 158, 192

พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509 มาตรา 50

ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษปรับจำเลยเป็นเงิน 901,635 บาทเพียงสถานเดียวและศาลอุทธรณ์พิพากษายืน คดีจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาว่า ศาลล่างทั้งสองลดโทษปรับให้จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่งเฉพาะค่าปรับบุหรี่ซิกาแรตในจำนวนที่จำเลยให้การรับสารภาพว่าจำเลยมีไว้เพื่อขาย โดยมีได้ปิดแสดมภ์ตามกฎหมายเป็นการลดโทษที่ไม่ชอบ ควรจะลดโทษให้กึ่งหนึ่งของค่าปรับทั้งหมด ฎีกาของจำเลยเป็นการโต้แย้งดุลพินิจของศาลว่าสมควรลดโทษให้จำเลยเพียงใด เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว

การยึดทรัพย์สินใช้ค่าปรับและการกักขังแทนค่าปรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 เป็นวิธีที่จะกระทำเพื่อเป็นการชดใช้ค่าปรับเป็นการบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาล มิใช่เป็นมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด โจทก์จึงไม่จำต้องกล่าวในคำฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีไว้เพื่อขายซึ่งบุหรี่ซิกาแรต ตรามาร์ลโบ โรอันเป็นยาสูบที่มีได้ปิดแสดมภ์ตามกฎหมาย จำนวน 2,920 ซอง น้ำหนักรวม 55,480 กรัม ซึ่งตามกฎหมายจะต้องปิดแสดมภ์ซองละ 21.70 บาทคิดเป็นค่าแสดมภ์ที่จำเลยจะต้องคิดรวม 63,364 บาท เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยบุหรี่ซิกาแรตดังกล่าวเป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509 มาตรา 4, 19, 24, 44, 50ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32 ธิบของกลางเป็นของกรมสรรพสามิต

จำเลยให้การรับสารภาพว่า จำเลยมีบุหรี่ซิกาแรต ซึ่งได้ปิดแสดมภ์ไว้เพื่อขาย จำนวน 300 ซอง ส่วนที่เหลือจำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509 มาตรา 24 วรรคแรก, 50 ปรับ 950,460 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเฉพาะบุหรี่ จำนวน 300 ซอง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้เฉพาะบุหรี่จำนวนดังกล่าวกึ่งหนึ่ง ตาม

ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 คงปรับ 501,635 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 และให้กักขังแทนค่าปรับได้เกินกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปี รัฐบาลหรือของกลางเป็นของกรมสรรพสามิต

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาขึ้น

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษปรับจำเลยเป็นเงิน 901,635 บาท เพียงสถานเดียวและศาลอุทธรณ์พิพากษาขึ้นคดีจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาว่าศาลล่างทั้งสองลดโทษปรับให้จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่งเฉพาะค่าปรับ บุริชชิกาเรตในจำนวนที่จำเลยให้การรับสารภาพว่าจำเลยมิไว้เพื่อขายโดยมิได้ปิดแสดมปีตามกฎหมายจำนวน 300 ซอง เป็นการลดโทษที่ไม่ชอบ ควรจะลดโทษให้กึ่งหนึ่งของค่าปรับทั้งหมดนั้นเห็นว่า ฎีกาข้อนี้ของจำเลยเป็นการโต้แย้งดุลยพินิจของศาลว่าสมควรลดโทษให้จำเลยเพียงใดเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาข้อนี้ของจำเลยเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่า หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 และให้กักขังแทนค่าปรับได้เกินหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปี เป็นการพิพากษาเกินคำขอ เพราะโจทก์ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509 มาตรา 50 ซึ่งมีได้บัญญัติโทษกักขังแทนค่าปรับไว้ด้วยนั้น เห็นว่าประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 การยึดทรัพย์สินใช้ค่าปรับและการกักขังแทนค่าปรับเป็นวิธีที่จะกระทำเพื่อเป็นการชดใช้ค่าปรับเป็นการบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาล มิใช่เป็นมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นความผิด ซึ่งโจทก์จำต้องกล่าวในคำฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 และตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 30 บัญญัติว่า "เว้นแต่ในกรณีที่ศาลพิพากษาให้ปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทขึ้นไป ศาลจะสั่งให้กักขังแทนค่าปรับเป็นระยะเวลาเกินกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปีก็ได้" คดีนี้ ศาลล่างทั้งสองพิพากษาปรับจำเลยเกินสี่หมื่นบาท ศาลล่างทั้งสองจึงมีคำพิพากษาให้กักขังจำเลยเกินกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปีได้ คำพิพากษาของศาลล่างทั้งสองจึงไม่เกินคำขอของ โจทก์

พิพากษาขึ้น